

De Forandringer, Udvalget foreslaar tilføiede dette Affnit, indskrænke sig nærmest til at gjøre det saa taaleligt for Eierne af de angrebne Dyr, som Omstændighederne kunne tillade, overfor den nødvendige Streng-
hed ved Afspærring, Desinfektion, Tilintet-
gjørelse af Smitstof og de smittebærende
Gjenstande, der maa fordres.

I saa Henseende kan Udvalgets Flertal henholde sig til den Kommissionsbetænkning, der er afgiven under 23de Juni 1887, hvor det tillige tilraades at give en noget rigeligere Erstatning til Eierne af de dræbte Dyr, end Lovforslaget indeholder, særlig i Betragtning af de meget generende Bestemmelser, denne maa underkaste sig for det Offentliges Vel. Ligesom der nødvendig maa sættes en Grændse for, hvor lang Tid et mistænkt Dyr bør henstaa til Observation, før Forsøgsned-
slagning skal finde Sted.

Dette Lovforslag har i Fjor været Gjenstand for Forhandling i Landstthinget, og i detses under 16de Februar 1888 afgivne Betænkning, Tillæg B. Sp. 545, findes en Udtalelse, hvor der efter Omtale af de farlige Sygdommes Smitsomhed og de Tab og Uhykker, derved kan afstedkommes for hele Landet — Standsning af Handelsomsætning m. m. — hedder: „og da Udgifterne i den Anledning afholdes, ikke alene i vedkommende Egnis Interesse, hvor Sygdommen tilfældig først er opstaaet, men tillige for hele Landets Skyld, formener Udvalget, at der fra et principmæssigt Standpunkt Intet lader sig indvende mod at lade Staten bære den hele med Nedslagningen forbundne Udgift“

Derefter udtales, at dette kunde blive en Hindring for Lovforslagets Fremme fra Regjeringens Side. Men Udvalgets Flertal føler sig overbevist om, at naar begge Rigs-
dagens Afdelinger ere enige om det Princip-
rigtige deri, da vil en Regjering ikke blive ved at modsætte sig en saadan Reform; der-
for have vi ingen Betænkelighed ved at til-
raade Folkethinget ogsaa at gjøre dette Princip til sit, saa meget mere som der gjen-
tagende er vedtaget og benyttet en Lov,

nemlig om Svinedifteritis-Epidemien fra for-
rige Aar, hvor netop denne Fremgangsmaade
er brugt.

Udvalget er enigt om, at Anmeldelses-
pligten bibeholdes ogsaa for de i § 10, A.
og B. nævnte mildere smitsomme Sygdomme,
dog saaledes, at det for de under B. an-
førte ikke beror paa hvert enkelt Tilfælde,
men først naar der forekommer flere, saa at
selv den praktiske Landmand kan skjønne, at
det er Smitte, det da gjøres til Pligt for
ham at søge Dyrlæge, paa hvem det saa
beror, om det er nødvendigt at foretage vi-
dere med Afspærring og desl. Foruden
Forbud mod at føre saadanne Dyr i frem-
mede Rejsestalde og Markeder, have vi troet
det rigtigt at optage en Bestemmelse for
tuberkelshygt Kvægs Vedkommende, at dette
kun maa afhændes til Fedning eller Slagt-
ning og for at sikke dette da at forsyne
saadanne Dyr med et Brændemærke paa
Huden.

Hvad angaar de foreslaaede Regler
i § 10 c. angaaende Tuberkulose hos Kvæg,
da er Udvalgets Flertal ikke tilfreds med det
af Regjeringen foreslaaede; den praktiske
Følge deraf, hvad enten man ser paa Lov-
forslaget eller de derhen hørende Anmær-
ninger, vil ikke blive stort Andet end det, at
de blive nævnte i Loven. Den Vigtighed,
som Mallekvæget har for det rationelle
Landbrugs Velfærd, og den Udvikling, dette
har taget her i Landet siden den nuggjældende
Lov udkom, gjør det til Pligt at gribe til
noget mere kraftige Forholdsregler, saa meget
mere som det af veterinære Sagkyndige
paastaas, at denne Smitte kan forplante sig
fra Dyr til Mennesker. Desuden have vi
den Tro, at Sygdommen kan, om ikke ud-
ryddes, saa hemmes i betydelig Grad, ved
at affondre og afhænde de angrebne Dyr til
Slagtning i de Tilfælde, hvor Fedning kan
lykkes, i modsat Fald da at nedslaa, og i
sidste Tilfælde burde gives en mindre Er-
statning for at undgaa, at Smitstoffet udvikler
og breder sig, saa meget mere som det jo
netop er af største Betydning for Landets